

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 518

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 iulie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 603 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală	2-3		finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 8-11
Decizia nr. 604 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	3-4		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
Decizia nr. 605 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ^b și art. 300 ² din Codul de procedură penală	5-6	M.76.	— Ordin al ministrului apărării naționale privind instituirea legitimației pentru cadrele militare în rezervă sau în retragere provenite din Ministerul Apărării Naționale 12-13
Decizia nr. 606 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală	6-7	582.	— Ordin al președintelui Oficiului Român pentru Adopții privind aprobarea formularelor-model ale procesului-verbal de constatare a contravențiilor și înștiințării de plată utilizate în activitatea de constatare a contravențiilor și aplicare a sancțiunilor prevăzute de Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției 14-16
Decizia nr. 658 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) teza			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 603**

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eva Henț în Dosarul nr. 6.142/325/2011 al Judecătoria Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.288D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal partea Ioan Roșca, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.142/325/2011, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Eva Henț cu ocazia soluționării unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât hotărârea pronunțată de judecător în cadrul procedurii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală, chiar dacă este dată cu nesocotirea regulilor referitoare la citare, nu poate fi atacată pe calea contestației în anulare, în condițiile în care legiuitorul a suprimat recursul în această materie, hotărârea dată în primă instanță fiind definitivă.

Judecătoria Timișoara — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece dispozițiile art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală aduc atingere prevederilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale. Astfel, potrivit art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, sunt definitive hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. 8 al aceluiași articol, fiind suprimată calea de atac împotriva acestor sentințe. Prin urmare, partea nelegal citată nu poate promova contestație în anulare, având în vedere că sunt supuse acestei căi de atac doar hotărârile instanței de recurs.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală, acestea din urmă fiind modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 386 lit. a): „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

a) *când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii;*”;

— Art. 389 alin. 1: „*Contestația în anulare pentru cazurile prevăzute în art. 386 lit. a)—c) și e) se introduce la instanța de recurs care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile

art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită, în realitate, completarea dispozițiilor de lege criticate, în sensul de a prevedea că hotărârea pronunțată de judecător în cadrul procedurii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală, dacă este dată cu nesocotirea regulilor referitoare la citare, poate fi atacată pe calea contestației în anulare. O asemenea solicitare

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eva Henț în Dosarul nr. 6.142/325/2011 al Judecătoria Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 604

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentina Mitea în Dosarul nr. 21.398/301/2011 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.308D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 lit. a) și art. 389 alin. 1 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 21.398/301/2011, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Valentina Mitea cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi și accesul liber la justiție, întrucât limitează, în mod nejustificat, sfera persoanelor care pot face plângere la judecător împotriva actelor procurorului de netrimiteră în judecată, excluzând denunțatorii. Astfel, persoanele care sesizează prin denunț organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, potrivit art. 223 din Codul de procedură penală, nefiind vătămate, direct sau indirect, nu au posibilitatea de a solicita instanței verificarea soluției procurorului de netrimiteră în judecată.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, pe de o parte, reglementarea categoriilor de persoane care pot formula plângere împotriva soluției de netrimitere în judecată este un atribut exclusiv al legiuitorului, care nu poate face obiectul controlului de constituționalitate, iar, pe de altă parte, analizarea în concret a îndeplinirii condițiilor cerute de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală pentru a stabili dacă persoana care a făcut plângere este dintre cele vizate de legiuitor prin acest text de lege este atributul exclusiv al instanței de judecată investite cu soluționarea plângerii formulate în temeiul art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentina Mitea în Dosarul nr. 21.398/301/2011 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, ci urmărește, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul ca și persoanele care sesizează prin denunț organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea unei infracțiuni să poată face plângere la judecător împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

În plus, aprecierea în concret a îndeplinirii condițiilor cerute de lege pentru a stabili dacă persoana care formulează plângere în temeiul art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală este dintre cele vizate de legiuitor reprezintă atributul exclusiv al instanței de judecată investite cu soluționarea plângerii. Într-adevăr, aspectele ce țin de aplicarea legii nu pot constitui motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. Curtea reține că a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 605

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300²
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefăniță Bogdan Racheleanu în Dosarul nr. 3.614/120/2011 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.381D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Tribunalului Dâmbovița — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul excepției solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate, în sensul reglementării incompatibilității judecătorilor care se pronunță asupra arestării preventive de a soluționa fondul cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.614/120/2011, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ștefăniță Bogdan Racheleanu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât, în situația în care completul care soluționează cauza se pronunță și asupra măsurii arestării preventive, această pronunțare exprimă o convingere a completului de judecată asupra vinovăției inculpatului, sens în care menținerea arestării preventive echivalează cu o antepronunțare, judecătorul având inclusiv opțiunea abținerii de la judecata fondului cauzei. Consideră că verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive în cursul judecății trebuie să fie atributul unuia sau al mai multor judecători din cadrul instanței, alții decât cei care formează completul care soluționează cauza.

Tribunalul Dâmbovița — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere în acest sens la Decizia Curții Constituționale nr. 38/2007.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 160^b: „În cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

Dacă instanța constată că arestarea preventivă este nelegală sau că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere motivată, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța dispune, prin încheiere motivată, menținerea arestării preventive.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, prevederile art. 160^a alin. 2 aplicându-se în mod corespunzător.”

— Art. 300²: „În cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoare să verifice, în cursul judecății, legalitatea și temeinicia arestării preventive, procedând potrivit art. 160^b.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, invocate și în prezenta cauză. În acest sens este Decizia nr. 38 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 5 februarie 2007, prin care Curtea a reținut că luarea măsurii arestării preventive și, dacă este cazul, menținerea acesteia în cursul judecății nu implică pronunțarea instanței de judecată asupra fondului procesului, adică și asupra vinovăției inculpatului, ci numai asupra legalității și temeiniciei măsurii privative de libertate. Cu același prilej Curtea a statuat că instituirea în sarcina instanței de judecată a obligației de a verifica periodic legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive constituie o garanție pentru respectarea dreptului părților la un proces echitabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefăniță Bogdan Racheleanu în Dosarul nr. 3.614/120/2011 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 606

din 12 iunie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Gheorghe Balâc în Dosarul nr. 7.133/233/2011 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.587D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori. Totodată, cere să îi fie comunicată decizia la penitenciar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, care reglementează examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, nu aduc nicio atingere dreptului la apărare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.133/233/2011, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Balâc cu ocazia soluționării recursului într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la apărare, întrucât admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță în camera de consiliu, fără citarea părților, pe baza probelor strânse în cursul cercetării efectuate de procuror.

Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dreptului la apărare, legiuitorul fiind singurul în măsură să stabilească regulile după care se desfășoară procesul penal, inclusiv faptul că anumite proceduri sunt nepublice și se îndeplinesc fără citarea părților. Mai arată că dispoziții similare, referitoare la examinarea, fără citarea părților, a admisibilității în principiu a unei căi extraordinare de atac există și în materia contestației în anulare, și anume art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor art. 24 din Constituție invocate de autorul excepției. Mai arată că etapa admiterii în principiu a cererii de revizuire nu privește o judecată pe fond a cauzei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, prin care a fost modificat art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestui din urmă text de lege, având următorul cuprins: „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 24 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 325 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 30 mai 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că revizuirea este cale extraordinară de atac împotriva hotărârilor penale definitive și poate fi exercitată numai în condițiile reglementate în art. 393 și următoarele din Codul de procedură penală. Anterior modificării dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010, instanța de judecată examina cererea de revizuire ascultând concluziile procurorului și ale părților. În prezent, cererea se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Așa fiind, Curtea a constatat că, în cadrul acestor din urmă reglementări, partea interesată se adresează procurorului cu o cerere prin care solicită revizuirea unei hotărâri penale definitive, iar acesta va fi obligat să efectueze o seamă de acte de cercetare, care vor fi înaintate împreună cu concluziile sale instanței competente. Prin art. 403 din același cod a fost instituită procedura prealabilă a admiterii în principiu, stabilindu-se în alin. 1 că instanța, pe baza materialului primit de la procuror, examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu. Or, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă de examinare a

revizuirii sub aspectul admisibilității în principiu nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia referitoare la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute în lege și depunerea ori invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Altfel spus, instanța se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau strămăturii pricinilor. Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu nu privește însăși judecarea pe fond a cererii de revizuire — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 405 din același cod —, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la apărare, întrucât procedura specială vizată nu se ocupă de fondul cauzelor, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

În astfel de condiții de reglementare, față de limitele și efectele restrânse ale derulării procedurii în cadrul examinării admiterii în principiu a revizuirii, nu s-ar putea considera că desfășurarea acestei etape prealabile ar fi susceptibilă de înfrângerea dreptului la apărare, întrucât acesta presupune posibilitatea neîngrădită a oricărei persoane interesate de a se apăra ori de a-și angaja un apărător atunci când o autoritate se pronunță asupra unei probleme ce ține de fondul unui litigiu, și nu asupra unor probleme procedurale luate în vederea unei mai bune administrări a actului de înfăptuire a justiției și în scop preventiv în vederea înlăturării unor obstacole ce pot fi de natură să ducă la o tergiversare nejustificată a soluționării.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și a celor extraordinare de atac, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou contra Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Balâc în Dosarul nr. 7.133/233/2011 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 658

din 19 iunie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) teza finală
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Demele Magda Elena în Dosarul nr. 1.836/99/2011 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 851D/2012.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a comunicat o completare la motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată prin care înțelege să extindă temeiurile excepției de neconstituționalitate și la dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 15 alin. (2) din Constituție, texte constituționale care nu au fost incluse de către instanța de judecată în încheierea de sesizare a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii de extindere a temeiurilor excepției de neconstituționalitate.

Deliberând, Curtea respinge solicitarea autorului și constată că extinderea temeiurilor excepției de neconstituționalitate și la alte texte din Legea fundamentala, față de cele cuprinse în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, nu poate fi reținută. Astfel, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești (...)”, iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți (...)”. Temeiurile excepției de neconstituționalitate sunt, așadar, cele precizate prin încheierea de sesizare a instanței de judecată în fața căreia a fost invocată excepția, astfel că în fața Curții Constituționale nu

pot fi invocate alte temeiuri ale excepției decât cele stabilite prin încheierea de sesizare. O extindere a acestora de către instanța de contencios constituțional ar echivala cu sesizarea din oficiu a Curții Constituționale, ceea ce depășește cadrul legal stabilit de Legea nr. 47/1992. De altfel, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit că invocarea în fața Curții, în cadrul unei excepții de neconstituționalitate, a unui alt temei, care nu are nicio legătură cu cel invocat în sesizare și nici nu este o dezvoltare a acestuia, are semnificația ridicării unei excepții direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 11 alin. (1) lit. A.d) și art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că eliminarea căii de atac a apelului reprezintă opțiunea legiuitorului. Suprimarea căii de atac a apelului, în această materie, are ca finalitate doar asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea drepturilor constituționale invocate. Cât privește competența constituțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele inferioare, aceasta se realizează pe calea recursului în interesul legii, o decizie de casare pronunțată într-o anumită speță fiind obligatorie doar pentru cazul respectiv. Totodată, consideră că nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1), situația diferită în care se află autorul excepției derivând din succesiunea în timp a actelor normative în materie, mai concret, din aplicarea principiului general de drept *tempus regit actum*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.836/99/2011, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**. Excepția a fost ridicată de Demele Magda Elena în cadrul recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.514 din 29 iunie 2011 a Tribunalului Iași prin care s-a respins acțiunea civilă întemeiată pe prevederile Legii nr. 10/2001, formulată de către autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că prevederile criticate, potrivit cărora „hotărârea tribunalului este supusă recursului, care este de

competența curții de apel”, elimină calea de atac a apelului și competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a judeca recursurile în această materie, totodată obstrucționându-se și exercitarea competenței constituționale a acestei din urmă instanțe de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele inferioare. Consideră că se îngreșează accesul liber la justiție și se încalcă dreptul la un proces echitabil, prin eliminarea căii de atac a apelului fiind, totodată, discriminații justițiabilii ale căror cauze întemeiate pe prevederile Legii nr. 10/2001 nu au fost soluționate încă, în raport cu cei care au obținut hotărâri judecătorești irevocabile la data intrării în vigoare a modificărilor aduse textului de lege criticat.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține ceea ce a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, respectiv faptul că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Legea fundamentală, iar instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară dreptului la un proces echitabil atâta timp cât se asigură accesul tuturor părților din proces la utilizarea lor. Cât privește rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele inferioare, acesta se realizează, primordial, pe calea recursului în interesul legii, iar nu prin decizii de speță. Totodată, apreciază că în speță nu există discriminare, întrucât autoarei excepției nu îi este aplicat un tratament diferit față de persoane aflate în aceeași situație.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. Arată că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind sensul art. 129 din Constituție care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac și al art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională în mai multe rânduri (de pildă, Decizia nr. 460/2004). Totodată, apreciază că instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu aduce atingere principiului egalității, atâta timp cât se asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Consideră că nu se încalcă nici dreptul la un proces echitabil, întrucât nu se înlătură posibilitatea părților interesate de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Apreciază că prevederile criticate nu sunt de natură să aducă atingere principiului constituțional care consacră unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, de vreme ce aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare, fiind, de asemenea, în deplin acord cu tratatele

internaționale privind drepturile omului, la care România este parte.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (3) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare. Teza finală a alin. (3) al art. 26 a fost introdusă prin art. XII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care are următorul conținut: „*Alineatul (3) al articolului 26 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins: «(3) Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare. Hotărârea tribunalului este supusă recursului, care este de competența curții de apel.»*”

Art. 26 alin. (3) teza finală din Legea nr. 10/2001, care formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, are următorul conținut: „*Hotărârea tribunalului este supusă recursului, care este de competența curții de apel.*”

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor, art. 21 alin. (2) și (3) referitoare la neîngreșirea accesului liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și art. 126 alin. (3) privind competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de interpretare și aplicare unitară a legii. Totodată, autorul excepției invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit prevederilor criticate pentru neconstituționalitate, hotărârea tribunalului pronunțată în cauzele civile având ca obiect contestarea deciziei sau, după caz, a dispoziției motivate de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură este supusă recursului, care este de competența curții de apel. Autorul excepției arată că, prin eliminarea căii de atac a apelului, în această materie, se îngreșează accesul liber la justiție și se încalcă dreptul la un proces echitabil, fiind, totodată, discriminați justițiabilii ale căror cauze întemeiate pe prevederile Legii nr. 10/2001 nu au fost soluționate încă, în raport cu cei care au obținut hotărâri judecătorești irevocabile la data intrării în vigoare a modificărilor aduse textului de lege criticat.

Curtea reține că **accesul liber la justiție** este consacrat, ca drept fundamental, atât prin art. 21 din Constituție, cât și prin art. 6 paragraful 1 din Convenție, prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și prin art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În Constituție, accesul liber la justiție este conceput ca drept al oricărei persoane de a se putea adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, garantându-se că exercitarea acestui drept nu poate fi îngreșită prin nicio lege. Ca mijloacele procedurale concrete de care pot uza cetățenii pentru a accede la justiție, Codul de procedură civilă prevede cererea de chemare în judecată și căile ordinare și extraordinare de atac formulate împotriva hotărârilor judecătorești. Acest mod de reglementare a dreptului de acces la justiție este în concordanță cu abordarea europeană a aceluiași concept, căci, în accepțiunea Convenției, exercitarea dreptului de acces la justiție presupune tocmai asigurarea accesului oricărei persoane la un tribunal instituit de lege, adică garantarea unei proceduri judiciare în fața căreia să se poată realiza, efectiv, acest drept.

În ceea ce privește mijloacele concrete de asigurare a accesului liber la justiție, acestea sunt lăsate de Convenție la latitudinea statelor care au ratificat-o, devreme ce prin art. 6 paragraful 1 nu s-au prevăzut expres alte asemenea mijloace. Ca atare, dispozițiile din dreptul intern referitoare la modurile de sesizare a instanțelor judecătorești sunt pe deplin aplicabile, dar aceasta nu înseamnă dreptul de acces la toate structurile judecătorești — judecători, tribunale, curți de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție — și nici la toate căile de atac prevăzute de lege — apel, recurs, contestație în anulare, revizuire.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se desfășurează procesul în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel de reguli întâlnim, de pildă, în materia apelului civil, unde, prin art. 282¹ din Codul de procedură civilă, sunt reglementate categoriile de hotărâri judecătorești care, prin raportare la obiectul cererilor în care au fost pronunțate, sunt exceptate de la această cale de atac.

Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 175 din

4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 13 ianuarie 2000, Decizia nr. 113 din 13 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 21 august 2000, Decizia nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, Decizia nr. 102 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, Decizia nr. 53 din 20 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 martie 2001, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 6 aprilie 2001, Decizia nr. 100 din 10 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 iunie 2001, Decizia nr. 92 din 21 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 6 iunie 2002, Decizia nr. 175 din 18 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 24 iulie 2002, Decizia nr. 77 din 20 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 27 martie 2003, Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, Decizia nr. 440 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 octombrie 2005, Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005, Decizia nr. 237 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 30 aprilie 2010, Decizia nr. 590 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010, Decizia nr. 755 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 1.417 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2011. Considerentele acestor decizii sunt pe deplin valabile și în speța de față.

De altfel, suprimarea căii de atac a apelului, în această materie, are ca finalitate doar asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea drepturilor fundamentale invocate.

De asemenea, nici reglementările internaționale în materie nu impun un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție, iar art. 21 din Constituție nu precizează că accesul liber la justiție implică întotdeauna dreptul de a exercita atât calea de atac a apelului, cât și a recursului.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la instanțe trebuie să fie un drept efectiv, fără a fi însă un drept absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Marii Britanii*, paragraful 36, și Hotărârea din 17 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Stanev împotriva Bulgariei*, paragraful 230).

Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție, părțile au **dreptul la un proces echitabil**, acesta constituindu-se într-o veritabilă garanție a principiului egalității. Această dispoziție constituțională trebuie înțeleasă în sensul de

a se asigura respectarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul de apărare, egalitatea, cu toate consecințele ce decurg din ele. Astfel, elementul fundamental al dreptului la un proces echitabil este exigența ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate pentru a-și susține poziția asupra problemelor de drept și de fapt și ca niciuna din părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă. Totodată, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, cu titlu general, că art. 6 paragraful 1 din Convenție garantează oricărei persoane dreptul de a aduce în fața unei instanțe orice pretenție referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în *Cauza Golder împotriva Marii Britanii*, paragraful 36, și Hotărârea din 20 decembrie 2011, pronunțată în *Cauza Đokić împotriva Serbiei*, paragraful 35).

Statele nu sunt obligate însă să stabilească un anumit număr al căilor de atac, cu excepția celui de-al doilea grad de jurisdicție în materie penală, cerut de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, însă nu există obligativitatea extinderii acestui din urmă principiu și în materie civilă. Dacă, totuși, o fac, statele au obligația, în temeiul art. 6 din Convenție, de a asigura respectarea exigențelor unui proces echitabil în căile de atac astfel create. În concluzie, art. 6 paragraful 1 nu garantează dreptul la apel, însă dacă este reglementat în legislația națională, statul are obligația de a asigura accesul părților la acest grad de jurisdicție. În acest sens este jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 1995, pronunțată în *Cauza Tolstoy Miloslavsky împotriva Marii Britanii*, paragraful 59, și Hotărârea din 17 ianuarie 1970, pronunțată în *Cauza Delcourt împotriva Belgiei*, paragraful 25). Dreptul de acces la o instanță și asigurarea unui proces echitabil acoperă, așadar, și dreptul de a introduce apel sau recurs, în măsura în care astfel de căi de atac sunt reglementate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Demele Magda Elena în Dosarul nr. 1.836/99/2011 al Curții de Apel Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind instituirea legitimației pentru cadrele militare în rezervă sau în retragere provenite din Ministerul Apărării Naționale

Având în vedere dispozițiile art. 26 și 100 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Se instituie legitimația pentru cadrele militare în rezervă sau în retragere pensionari militari, provenite din Ministerul Apărării Naționale, denumită în continuare *legitimație*.

(2) Legitimația se emite și pentru cadrele militare în rezervă sau în retragere, foști pensionari militari de invaliditate din cauza unor accidente în serviciu ori a unor boli contractate în timpul și din cauza îndeplinirii obligațiilor militare, care ulterior au optat pentru pensia din sistemul asigurărilor sociale de stat.

Art. 2. — Legitimația se emite în scopul facilitării accesului în spațiile aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, destinate serviciilor medicale, refacerii capacității de muncă sau cazării, precum și activităților recreative, sportive și culturale, în condițiile stabilite prin actele normative specifice în domeniu.

Art. 3. — Legitimația certifică proveniența cadrului militar din Ministerul Apărării Naționale, gradul militar și funcția avute la data trecerii în rezervă sau direct în retragere.

Art. 4. — Legitimația este compusă din două file confecționate din carton plastifiat în exterior, cu dimensiunile standard și culoarea legitimației militare pentru cadrele militare în activitate, cuprinzând datele din modelul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

CAPITOLUL II

Emiterea și evidența legitimațiilor la trecerea în rezervă sau direct în retragere

Art. 5. — Emiterea legitimației se face, la solicitarea cadrelor militare, de către structura care inițiază trecerea în rezervă sau direct în retragere, concomitent cu celelalte demersuri pe linie de personal efectuate la încheierea raporturilor de serviciu cu Ministerul Apărării Naționale.

Art. 6. — Legitimația se înmânează titularului, în cadru solemn, odată cu comunicarea ordinului/decretului de trecere în rezervă sau direct în retragere.

Art. 7. — Evidența legitimațiilor se ține nominal, pe serii și numere, în registre ale căror modele sunt similare celor pentru evidența legitimațiilor cadrelor militare în activitate, stabilite conform prevederilor anexei nr. 10 la „M.R.U.-1, Norme privind sistemul de gestiune a resurselor umane în Armata României”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.105/2002*, cu modificările și completările ulterioare, de către:

a) unitatea emitentă, pentru cadrele militare care se trec în rezervă sau direct în retragere din unitatea respectivă;

b) centrele militare pe raza cărora domiciliază respectivele cadre militare trecute în rezervă sau direct în retragere.

Art. 8. — În termen de 30 de zile de la data trecerii în rezervă sau direct în retragere, unitățile militare comunică, în scris, situația legitimațiilor eliberate următoarelor structuri:

a) centrelor militare pe raza cărora domiciliază posesorii acestora;

b) Direcției calitatea vieții personalului, numai pentru cadrele militare trecute direct în retragere.

CAPITOLUL III

Emiterea și evidența legitimațiilor pentru cadrele militare aflate în rezervă sau în retragere

Art. 9. — (1) Pentru cadrele militare prevăzute la art. 1, aflate deja în rezervă sau în retragere la data intrării în vigoare a prezentului ordin, emiterea legitimației se face, la solicitarea scrisă a acestora, de către centrele militare pe raza cărora domiciliază respectivele cadre militare.

(2) În termen de 30 de zile de la data emiterii legitimației pentru cadrele militare în retragere, precum și la scoaterea din evidență ca rezerviști și trecerea în retragere, centrele militare au obligația de a comunica, în scris, Direcției calitatea vieții personalului situația legitimațiilor emise.

Art. 10. — Evidența legitimațiilor prevăzute la art. 9 se ține de către centrele militare emitente, în registre ale căror modele sunt similare celor pentru evidența legitimațiilor cadrelor militare în activitate, stabilite conform prevederilor anexei nr. 10 la „M.R.U.-1, Norme privind sistemul de gestiune a resurselor umane în Armata României”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.105/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 11. — (1) Legitimația i se retrage titularului în următoarele situații:

a) în situația degradării militare, renunțării la cetățenia română sau retragerii cetățeniei române;

b) la preschimbarea legitimației.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), legitimația poate fi retrasă de către centrul militar pe raza căruia domiciliază cadrul militar în rezervă sau în retragere, cu avizul organului de specialitate care asigură asistența juridică a respectivului centru militar.

* Ordinul nr. M.105/2002 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece avea ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

Art. 12. — Legitimațiile pierdute sau furate vor fi declarate nule și publicate în Buletinul administrativ al Ministerului Apărării Naționale, cheltuielile fiind suportate de către titularul legitimației.

Art. 13. — (1) Regulile de completare a legitimației sunt similare celor pentru completarea legitimațiilor cadrelor militare în activitate, stabilite conform prevederilor anexei nr. 10 la „M.R.U.-1, Norme privind sistemul de gestiune a resurselor umane în Armata României”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.105/2002, cu modificările și completările ulterioare, adaptate la specificul modelului legitimației.

(2) Pentru funcțiile care nu sunt libere la publicare se vor înscrie echivalentele acestora, stabilite conform reglementărilor în vigoare.

Art. 14. — Cererile privind necesarul de legitimații se transmit, ierarhic, de către structurile emitente Direcției calitatea

vieții personalului, până la sfârșitul lunii august, pentru anul următor.

Art. 15. — Fondurile destinate confecționării legitimațiilor se prevăd în proiectul de buget de către directorii programelor majore/ordonatorii de credite și se repartizează Centrului tehnic-editorial al armatei, în calitate de utilizator de credite.

Art. 16. — Tipărirea și numerotarea legitimațiilor se realizează de către Centrul tehnic-editorial al armatei, pe baza solicitărilor transmise de Direcția calitatea vieții personalului.

Art. 17. — Aplicarea timbrului sec și difuzarea imprimatelor legitimațiilor către emitenți se asigură prin grija Direcției calitatea vieții personalului.

Art. 18. — Șeful Direcției personal și mobilizare și șeful Direcției calitatea vieții personalului pot emite, în comun, precizări pentru punerea în aplicare a prezentului ordin.

Art. 19. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

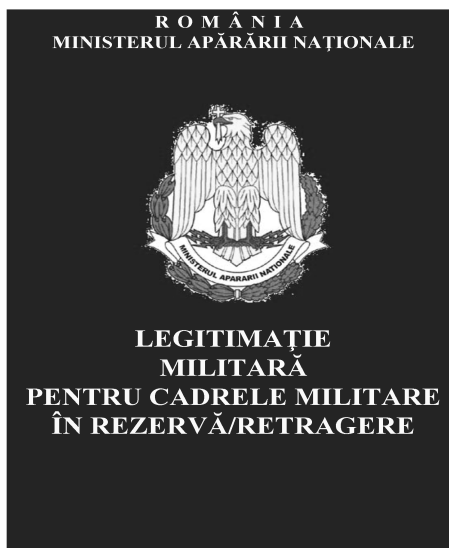
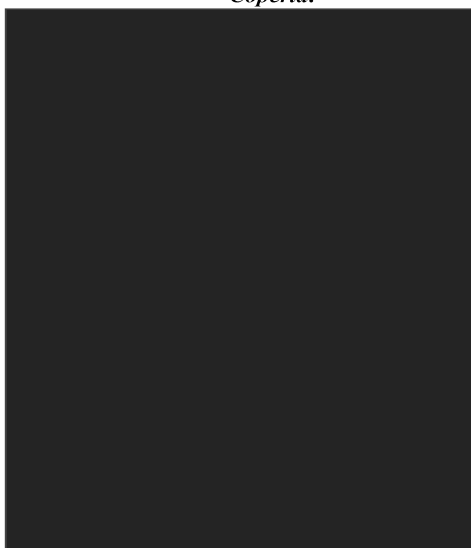
Ministrul apărării naționale,
Corneliu Dobrițoiu

București, 13 iulie 2012.
Nr. M.76.

ANEXĂ*)

Legitimația pentru cadrele militare în rezervă sau în retragere provenite din Ministerul Apărării Naționale
— model —

Coperta:

În interior:

Seria Nr.....
(gradul titularului)

.....
(numele titularului)

.....
(prenumele tatălui)

.....
(prenumele titularului)

Data nașterii:

Făce parte din rândul cadrelor militare în rezervă sau în retragere provenite din Ministerul Apărării Naționale

Cdt-ul (șeful) U.M.
(garnizoana)

.....
(gradul și semnătura)

Data:
(ziua, luna, anul)

Data trecerii în rezervă/retragere:
(ziua, luna, anul)

Nr.ordin/decret: data emiterii
(ziua, luna, anul)

Denumirea funcției din care a fost trecut în rezervă/retragere:

Înaintat în gradul de:

Cdt-ul (șeful) U.M.
(gradul și semnătura)

Înaintat în gradul de:

Cdt-ul (șeful) U.M.
(gradul și semnătura)

Mențiune: Legitimația se cere pentru prezentarea titularului în demersurile de obținere a drepturilor de servav, potrivit legii, în calitate de cadru militar în rezervă sau în retragere provenit din Ministerul Apărării Naționale.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI
OFICIUL ROMÂN PENTRU ADOPTII

O R D I N

privind aprobarea formularelor-model ale procesului-verbal de constatare a contravențiilor și înștiințării de plată utilizate în activitatea de constatare a contravențiilor și aplicare a sancțiunilor prevăzute de Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției

În temeiul art. 8 alin. (3) din Legea nr. 274/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Adopții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 91 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Oficiului Român pentru Adopții emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă formularul-model al procesului-verbal de constatare a contravențiilor prevăzute la art. 91 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă formularul-model al înștiințării de plată, prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Oficiul Român pentru Adopții va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Oficiului Român pentru Adopții,
Bogdan Adrian Panait

București, 6 iulie 2012.
Nr. 582.

ANEXA Nr. 1

Formularul-model al procesului-verbal de constatare a contravențiilor

	<p>Guvernul României Oficiul Român pentru Adopții</p>
<p>Str. Petofi Sandor, nr. 47 sectorul 1, București, cod 011405</p>	
<p>Tel. 021/2301362, fax 021/2301320</p>	
<p>E-mail: secretariat@adoptiromania.ro</p>	

PROCES-VERBAL DE CONSTATARE A CONTRAVENȚIILOR

Seria Nr.

Încheiat astăzi,, la
(ziua, luna, anul)

Subsemnatul(a),, în calitate de la
cu Legitimația nr., am constatat că în urma controlului efectuat la
cu sediul în, str. nr.,
județul/sectorul

1. persoana fizică: domnul/doamna, născut(ă) la data de
în localitatea, cu domiciliul în, str. nr., bl., sc.,
et., ap., județul (sectorul), cu act de identitate seria nr., eliberat de în data
de, CNP, având funcția de în cadrul

2. persoana juridică:, cu sediul în, str. nr., bl., sc.,
et., ap., județul (sectorul), certificat de înmatriculare seria nr., eliberat de
în data de, C.U.I., profil de activitate, reprezentată de, act de identitate
seria nr., CNP, în calitate de

se face vinovat(ă) de următoarea/următoarele faptă/fapte:

1.

2.

Fapta/Faptele descrisă/descrie mai sus constituie contravenție/contravenții prevăzută/prevăzute de art. 91 alin. (1) lit. din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sanctiunea aplicată și măsurile dispuse:

Pentru contravenția/contravențiile prevăzută(e) de art. ... alin. ... lit. ... se sancționează cu amendă de la la, pentru care contravenientului i se aplică următoarea sancțiune: lei.

Amenda se va achita în contul deschis la trezorerie/C.E.C. Bank — S.A., în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal însoțit de înștiințarea de plată. Copia dovezii efectuării plății se trimite Oficiului Român pentru Adopții prin poștă, fax sau format electronic în termen de 5 zile de la data efectuării plății.

Odată cu întocmirea procesului-verbal de constatare a contravenției se înmânează sau se comunică contravenientului și înștiințarea de plată.

Procesul-verbal poate fi contestat în termen de 15 zile de la data înmânării sau a comunicării acestuia în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.

Alte mențiuni/obiecții ale contravenientului:

Alte mențiuni ale organului constator:

Procesul-verbal a fost întocmit la data de în două exemplare, dintre care unul se înmânează sau, după caz, se comunică contravenientului.

Agent constator,

.....

Am luat cunoștință.

Contravenient,

.....

Contravenientul nu este de față/refuză să semneze, împrejurare ce se adevărește cu martorul:

Numele/prenumele, domiciliat/domiciliată în,
str. nr. ..., bl., sc., ap., CNP, posesor/posesoare al/a BI/CI seria
..... nr., emis/emisă de la data de

Semnătura martorului

.....

Formularul-model al înștiințării de plată

	<p>Guvernul României Oficiul Român pentru Adopții</p>
	<p>Str. Petofi Sandor, nr. 47 sectorul 1, București, cod 011405</p>
	<p>Tel. 021/2301362, fax 021/2301320</p>
	<p>E-mail: secretariat@adoptiromania.ro</p>

ÎNȘTIINȚARE DE PLATĂ

Nr. din

Subsemnatul(a),, în calitate de la, conform Procesului-verbal de constatare a contravențiilor nr. din, aplic contravenientului o amendă de lei, pe care o va achita la trezorerie/C.E.C. Bank — S.A., în termen de 15 zile de la data înmânării sau a comunicării procesului-verbal de constatare a contravenției. Copia dovezii efectuării plății se trimite Oficiului Român pentru Adopții prin poștă, fax sau format electronic în termen de 5 zile de la data efectuării plății.

Prezenta înștiințare de plată face parte din Procesul-verbal nr. din data de

Agent constatator,

.....

Am luat cunoștință.

Contravenient,

.....

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

